

Če ostaneš ob nedeljah brez pridige:

prečitaj vsaj evangelij in kratko razlago. Imamo še knjižico, ki jo je spisal č. g. dr. Matija Slavič, sedaj rektor ljubljanske univerze: »Nedeljski in prazniški evangeliji z razlago in opominom«. — Knjižica stane le 2 Din (s poštnino 3 D) in se naroča v

Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

v območju veletoka Amaconas naletimo na pragozd, ki je prepleten z ovijalkami, posut z bodečimi palmami, poln malaričnih močvar ter rek, po katerih se podijo krokodili ter vodne kače. Tamkaj je prava domovina še danes divjih Indijancev, ki niso prišli v dotiko z evropsko kulturo. Brazilijanske divje Indijance cenijo na 20—30.000. Pretežna večina živi v majhnih plemenih, ki se kretajo po pragozdu iz kraja v kraj kot lovci ter ribiči ter se ogibljejo vsakega srečanja z belokožcem. O načinu življenja teh divjakov je znano bore malo.

»Blagoslov« civilizacije.

Brazilijanska vlada si prizadeva, da bi spreobrnila divja indijanska plemena h kulturi. Med kulturonošci stoji v ospredju general Rondon. Njemu je kot doslej edinemu belokožcu uspelo, da ni samo stopil v dotiko z divjaki, ampak jih je celo nekaj stalno naselil. Stalna naselitev je pokazala na Indijancih usodepolne posledice, ker so dostopni za evropske bolezni: črne kože ter difterijo ali davico. Tudi jetika jih zelo pobira radi brezmejnega uživanja alkohola. Na drugi strani se pa zopet na divjino ter na popolno prostost navajeni divjaki ne morejo oprijeti novega načina življenja, katerega tirja stalno naseljenje. Vlada jim daje na razpolago življenjske potrebščine ter stano-

vanja, kar povzroča brezmejno lenobo ter brezbržnost.

Glave kot obeski.

Od divjih Indijancev so nekatera plemena znana, da so udana ljudstvu. Kot lovci na človeške glave uživajo žalosten sloves Indijanci plemena Mundio ob izviru reke Amaconas. Pri njih obstoja še strašna razvada, da na čuden način pripravijo glave ubitih sovražnikov in jih nosijo kot okraske okrog vratu. Iz glav potegnejo kosti, glava se skrči na velikost jabolke, a vendar ostane izraz obraza neizpremenjen. Po mestih Brazilije je lahko kupiti te grozne divjakom iztrgane svetinje. Prosluli ljudožrci so Burgi na jugu Brazilije, a so jih danes po večini že iztrebili. Samo mali del teh divjakov živi na omenjenem prostoru ali rezervaciji, katere ne sme prestopiti nobeden belokožec.

Tetovirane deklice.

Tetoviranje je pri brazilijanskih Indijancih splošno v navadi. Telesa moških ter žensk so kar posuta z umetniško izpeljanimi risbami, ki so pri vsakem plemenu drugačne. Tetoviranje je opravilo starih žensk. Poslužujejo se strupenih rastlinskih sokov, katerih pa nikomur ne izdajo. Stara indijanska

postava zabičava, da se ne sme omožiti nobena deklica, dokler ni tetovirana.

Dasiravno so divji Indijanci na kolikor mogoče nizki kulturni stopnji, vendar se lahko ponašajo z raznimi ročnimi spretnostmi. Občudovanje zasluži njihovi izdelki iz ila in tkanine, katere izgotavljajo iz drevesne kože, da zglejajo kakor naše sukno. Iz ptičjega perja izdelujejo umetniške odeje in lepoticija za glavo. Posebno zanimivo je njihovo orožje. Poslužujejo se mojstrsko loka ter puščice. Streljajo največje ribe pod vodo in zadenejo v letu najmanjšo ptico. Iz posebnih cevi izpuhavajo zastrupljene puščice. Najti je pri njih tudi godala. Najljubši instrument je divjemu Indijancu flauta, na katero piska skozi nos. Kadar plešejo, udarjajo godci na bambusov les.

Šteti dnevi.

Dnevi teh priprostih ter na vsak način življenja zmožnih brazilijanskih Indijancev so šteti. Radi neprestano prodirajoče civilizacije se umikajo vedno globlje v pragozdove, a ne bo jim prizanešeno. Ni daleč več čas, ko bo mogoče videti zadnje divje Indijance iz Brazilije samo še po muzejih. Tudi južno-ameriške Indijance bo doletela v najkrajšem času žalostna usoda njihovih severnih bratov.

Dravograd. V nedeljo dne 3. junija, se je pod 1522 m visokem Košenjaku v prijazni vasi Sv. Lovrenc poročil z gđ. Maro Fleisovo tuk. upravitelj pošte g. Kert Joško. Kot pričča sta bila upravnik gozdne uprave g. Ot. Verdnik in g. šolski upravitelj Fleis Fric, nevestin brat. Poleg teh je bilo pri poroki več uglednih oseb našega trga in tudi iz inozemstva. G. župnik je imel v cerkvi ganljiv govor. Mlademu paru iskreno čestitamo in želimo, da bi ostal v našem kraju srečen in zadovoljen!

Kotlje. Dne 8. t. m. opoldne je pogorelo gospodarsko poslopje Jakoba Merkač, po domače Matevža v Kotljah. Zažgali so menda otroci. Ogenj se je širil s tako naglico, da je bilo komaj mogoče rešiti živino, zgoreli pa so vsi stroji in razno gospodarsko orodje. Hvala gre domačemu gasilskemu društvu, da je bilo tako hitro s svojo brizgalno na licu požara in se je tako posrečilo ubraniti v bližini stoječa, s kvaljami krita župnijska poslopja. Ako bi zajel ogenj ta, bi bila v nevarnosti cela vas. Poslopje je bilo še novo in znaša škoda okoli 50.000 Din.

Remšnik. Naša razsežna občina je združena po novem občinskem zakonu s Kaplo in Breznem. Zato je seveda primerno, da pride tudi

obnašanje je kazalo, da bodo piskali krvavo polko šele pri dnevni svetlobi. Kljub dejstvu, da se ni lotil sovražnik nobenih napadalnih priprav, tabora Miklavčanov nista mirovala. V Jeruzalemu so zvonili celo noč, svetili in posamič streljali. V pasti tičeči izpadniki so izginjali vedno bolj za svežimi zakopi, ki so celo v noči obetali, da bodo za Kruce še trd oreh.

Ono noč po tako lepih dveh uspehih s sodi in z zavzetjem sovražnih artilerijskih utrd so bili uverjeni junaški taborniki, da jih čaka drugi dan smrt z družinami vred!

Veržejski strelski stotnik Karol Ropoša je pregledal na konju svojo »vojsko«. Pešce je odposlal naprej na Cezanjevce. Prvemu oddelku je sledil s konjiki, da bi ne prišlo do kakih napadov iz zasede. Iz Cezanjevec jo je ubrala pehota na Žerovince in Cerovec, kjer naj počaka dobro skrita pod poveljstvom Mihajla Juriniča.

Ropoša je sklenil, da bo udaril na Kruce ob jutranjem svitu od Sv. Miklavža. Plahi in presenečeni pesjani bodo skušali uteči proti Cerovcu. Zadeli bodo

na pehoto in ta bo že opravila svoje. Stari vojniki je izdal strogo povelje: »Pobiti vse, izvzemši na videz boljše Kruce, katerim se bodo osvetili z navlečenjem na kole!«

Ropoša in njegove starešine je strašil pri vsej veri v popolno zmago čudno ter nenavadno razsvetljeni Jeruzalemski hrib. Nekateri so bili mnenja, da napadajo Kruci in se brani tabor ob svitu plamenic in grmad. Drugi so trdili, da so pri veržejskem cinanju Madžari na vrhu Jeruzalema, kjer opravljajo s premaganimi poslednji pošel z občnim pokoljem ter požigom. Pri deljenem mnenju je še pristavil stari orjak: »Naj gre za odbijanje napada ali za zmago Krucev, Veržejci bodo učinili svoje. Zmage, krvi, smrti in požigov pijani Kruc bo rajal le par ur!«

Kruci po jeruzalemskih grabah, kotanjah ter gozdčih so bili tolikanj brezskrbni, da so menili, da imajo za svojim hrbtom opravka z lastnimi ojačenji, ko se je zakadila vanje ob prvem svitu veržejske konjice. Šele slovenski bojni klici so prebrihtali dremajočo druhal, da se je zavedla, s kom da je dobila svež opravke in to od čisto nepričakovane strani.

(Dalje sledi.)

votlin v prebivališče za ljudi bi ne bila predraga.

Svojevrsna oporoka.

Prebivalec angleškega mesta Birmingham je naložil po svoji smrti v banko 2 tisoč funtov šterlingov ter določil v oporoki naslednje: Obresti omenjenega kapitala se naj uporabijo za poravnavo računov stalnih gostov one gostilne, v katero je on v življenju najrajše zahajal. Če bi pa ta krčma kedaj propadla, naj se prenese ustanova na sosedno restavracijo. Ako bi uvedli na Angleškem alkoholno prepoved, naj pripadejo obresti Rdečemu križu.